

'Een liefdesbrief aan alle romancefans.'

– bestsellerauteurs Christina Lauren

Tussen de regels

Twee rivaliserende
schrijvers.

Eén geweldig
liefdesverhaal.

KATIE HOLT

Katie Holt

Tussen de regels

Vertaling Jacodine van de Velde

Uitgeverij Zomer & Keuning

Voor Momo, oma en mijn goeie ouwe opaatje...
Ik schreef dit met het schaamrood op mijn kaken.

Voor mijn ouders, die me iedere dag weer lieten
zien dat het soort liefde dat in liefdesromans wordt
beschreven niet alleen op papier bestaat.

HERFST

Mensen zeggen dat haat en liefde dicht bij elkaar liggen.

Maar met Hunter zat er een oceaan tussen.

– Fragment uit *Geen titel* van
Rosie Maxwell en Aiden Huntington

1

Mijn moeder zei altijd dat als ik niets aardigs te zeggen had, ik beter mijn mond kon houden. Het was typisch moederadvies, maar het werd mijn evangelie. Het was in feite een van de geboden van het Zuiden. Je weet wel, zuidelijke gastvrijheid en dat soort dingen.

Ik was er vrij zeker van dat Aiden Huntingtons moeder hem het tegenovergestelde had gezegd. Als je niets aardigs te zeggen hebt, schreeuw het dan van de daken! Herhaal het tot je ze ingeprent hebt hoe wáárdeloos ze zijn!

Het zou verklaren waarom Aiden de behoefte voelde me te kleineren. Iedere. Les. Opnieuw.

‘Zintuiglijke details zijn belangrijk.’ Het was het eerste wat uit zijn mond kwam toen hij aan de beurt was om zijn gedachten over mijn hoofdstuk te delen. De meeste mensen begonnen met een of twee aardige dingen en eindigden met wat voorzichtige opbouwende feedback. Maar Aiden sneed meteen de negatieve punten aan én dwars door mijn hart. Hij bladerde door de bladzijden, zijn mondhoeken omlaag en een diepe frons op zijn voorhoofd, alsof mijn hoofdstuk hem persoonlijk had beledigd.

‘En de dialoog. Kom op. Ik bedoel, als Rosalinda –’

‘Rosie,’ onderbrak ik hem. Hij sloeg zijn ogen naar me op en keek me met zijn wenkbrauwen licht opgetrokken van onder zijn wimpers strak aan. ‘Dit hebben we al besproken. Ik heet Rosie.’

Onze professor, Ida, schraapte haar keel voor in het lokaal en schonk me een duistere blik. De eerste regel van de workshop? Níét praten tijdens de feedback.

De schrijver was verplicht zijn of haar werk hardop voor te lezen aan de groep, die met voorbereide opmerkingen reageerde. En terwijl de groep het werk besprak, hield de schrijver zijn of haar mond en luisterde naar wat er werd gezegd.

Ik kromp ineem en knikte met tegenzin naar Aiden dat hij verder kon gaan.

Het semester was nog maar een paar weken geleden begonnen, maar dit was al snel onze routine geworden. Als we Aidens tekst lazen, gaven we allemaal complimenten en feedback. Geen beleedigingen, eerder suggesties. We waren altijd aardig en vertelden vriendelijk wat werkte en wat niet. Het ergste was dat zijn stukken meestal goed in elkaar zaten.

Hij op zijn beurt gaf commentaar dat bot, maar ja, helaas, helpend was. Aiden had een irritant scherpe redacteursblik waardoor iedereen om hem heen een betere schrijver werd. Behalve als het mij betrof. Dit was het tweede semester waarin we deze dans uitvoerden – hij had dit het vorige semester ook gedaan tijdens onze master ‘fictie schrijven’. Hij had niet de moeite genomen om zich in mijn werk te verdiepen, omdat hij vond dat het genre romantiek zijn tijd niet waard was en hij geen zin had me te helpen beter te worden.

Hij ging nog een paar minuten door en zei wat hij altijd te melden had over de stukken die ik had gedeeld:

Ik snap dat dit een roman is, maar moet het liefdesverhaal altijd het middelpunt van het plot zijn?

Hebben deze personages niets beters te doen dan verliefd worden?

Wat betekent het eigenlijk als iemands blik donker wordt?

Ik wierp een vluchtige blik op Jess die tegenover me aan de grote tafel zat. Ze was de enige andere romanceschrijver in deze workshop. Solidair aan mij rolde ze met haar ogen. Als voltijdstudent volgde Jess twee vakken meer dan ik en ik kon me niet voorstellen hoe uitgeput ze moest zijn. Ik studeerde maar parttime en zou er

jaren langer over doen om mijn MFA – *Master of Fine Arts* – diploma te halen om me NYU te kunnen veroorloven.

Vorig jaar raakten we bevriend door onze liefde voor romantiek en die vriendschap was dit jaar alleen maar sterker geworden door Aidens openlijke afkeer van ons genre. Ik had afgelopen semester constant over hem lopen klagen, maar nu ze had gezien hoe wreed hij tegen mij deed, en vreemd genoeg nooit tegen háár, was ze extra lief voor me. Nu zei ze elke keer als ik over Aiden mopperde: ‘Het is allemaal opgekropte seksuele frustratie. Waarschijnlijk heeft hij zelfs kritiek over hoelang zijn partner kreunt in bed.’

‘En bovenal,’ Aiden liet de stapel papieren op het houten blad tussen ons in vallen en grimaste alsof hij het niet kon verdragen er nog een tel naar te moeten kijken, ‘is het vlak. Er is vrijwel geen enkele emotie te bekennen. Je zou denken dat een romanceschrijver je iéts liet voelen. Op z’n minst plezier. Het is eigenlijk wel knap dat het je niet is gelukt dat over te brengen.’

Ik wierp Aiden een dodelijke blik toe, maar hield me aan de gouden regel en zei geen woord.

‘Rosie, als je wilt kun je reageren op de opmerkingen die je hebt gehoord,’ zei Ida zodra Aiden was uitgesproken.

Ik liep de aantekeningen na die mijn studiegenoten me hadden gegeven. Ik had de derde versie van het eerste hoofdstuk aangeleverd, in de hoop dat er iéts goeds in zou staan. We namen deel aan een twee semesters durend vak ‘schrijf je eigen boek’, wat betekende dat we de eerste helft van het boek aan het eind van dit semester moesten inleveren en het hele manuscript aan het eind van het vak. Het was een keuzevak, maar het telde mee voor onze eindbeoordeling en was ontwikkeld om degenen te helpen die ervoor kozen om als afstudeerproject een boek in te dienen.

We hadden tot het eind van de *add/drop*-periode – het moment waarop je definitief je vakken moest kiezen – om onze hoofdstuk-

ken te testen als we niet zeker van ons plot waren en ik worstelde er nogal mee.

Ik was altijd al vastberaden geweest om schrijfster te worden. Ik had besloten dat ik romance ging uitbrengen en hopeloze romantici over de hele wereld zou laten kwijlen. Iets anders bestond er voor mij niet. Romance had mijn wereldbeeld gevormd, bepaald hoe ik met optimisme en hoop leefde. Dat wilde ik anderen ook geven. En dit was mijn kans om eindelijk dat vreselijke writer's block te doorbreken en een manuscript af te ronden.

‘Ik probeer de spanning tussen hen op te bouwen. Ik wil dat hun romance tegen het eind echt explodeert –’

Een snuif onderbrak me. Aiden leunde achterover in zijn stoel en rolde met zijn ogen. Eeuwen geleden had ik Aiden leuk gevonden. Voordat ik hem kende, zou ik opgewonden zijn geweest bij het idee tegenover hem te mogen zitten. Maar na onze lessen van afgelopen semester, kreeg ik alleen al door hem te zien een vieze smaak in mijn mond. We volgden dit vak met z'n negenen, maar de plek waar we op de eerste dag waren gaan zitten, waren onze vaste plaatsen geworden. Anders had ik aan het andere eind van de tafel een plek gezocht, ver bij hem vandaan.

‘Sorry, Aiden. Wilde je iets zeggen?’ Ik vernauwde mijn ogen en daagde hem uit zijn mond open te trekken.

Zijn groene ogen vlamden naar me zoals ze altijd deden voordat we in een conflict belandden. Die sadist hield bijna net zoveel van ruziemaken met mij als zijn personages kwellen met depressieve achtergrondverhalen en tragische einden. Hij was het tegenovergestelde van de mannelijke hoofdpersonen in romanceboeken en bewees dat elke keer als hij zijn mond opentrok.

Verrassend genoeg zei hij: ‘Ik heb gezegd wat ik wilde zeggen.’

‘Nee, ga je gang. Ik sta erop.’ Ik leunde naar voren, over het blad naar hem toe. Mijn haar zakte over mijn schouder en er kroop een glimlach over mijn gezicht. Ik was geen masochist, maar een

confrontatie met Aiden kon ik niet weerstaan. Ik was niet, zoals de rest, bang voor hem.

‘Prima.’ Hij ging meer rechtop zitten in zijn stoel en stroopte zijn mouwen op. Het enige wat nog gekmakender was dan Aidens fenomenale schrijfwerk was het feit dat hij de prachtigste man was die ik ooit had gezien. Als in historische romancover sexy. Hij had een sterke kaaklijn en perfect gekamd haar dat er ongelooflijk zacht uitzag. De mouwen van zijn shirt spanden om zijn armen, strak genoeg om de bolling van zijn biceps te kunnen zien. Ik keek weg, mezelf ervan overtuigend dat hij net zo lelijk was als zijn persoonlijkheid. ‘Het is een contemporary roman, toch?’

‘Ja.’

‘Hoeveel spanning kan er dan in werkelijkheid zijn? We leven in het tijdperk van onmiddellijke bevrediging. De enige spanning die er tegenwoordig nog is, is of je duim naar links of rechts swipet.’

‘Daar ben ik het niet mee eens,’ zei Tyler. Hij was een van de weinigen in onze groep met een redelijke mening. Hoewel Tyler en ik goede vrienden waren, weigerde hij een kant te kiezen. De hele klas had volledig de kant van Team Rosie of Team Duivel gekozen, maar Tyler bevond zich recht in het midden. Ik grijnsde naar Aiden terwijl Tyler sprak, want als Tyler je kant koos betekende dat dat je onze onuitgesproken strijd had gewonnen. ‘Ik denk dat er nog steeds mensen zijn die elkaar op de “normale” manier ontmoeten, en als dat gebeurt is er absoluut spanning. Mijn zus ontmoette haar vrouw in een koffietentje. Geen Tinder of Hinge, gewoon een pure *meet cute*.’

Aiden rolde zijn ogen bij de woorden ‘*meet cute*’. Precies zoals hij altijd deed bij ‘*happily ever after*’ en ‘puppy’s’ en ‘zonnenschijn’.

‘Dat zegt mij helemaal niets.’

‘Nou, als ik een boek ga schrijven over chagrijnige kloodzakken van achter in de twintig dan kom ik je mening vragen,’ snauwde ik terwijl ik met de seconde meer geërgerd raakte.

‘Geweldig. En als ik een boek ga schrijven voor eenzame, oude kattenvrouwtjes zal ik de jouwe vragen.’

Met een verhit gezicht priemde ik mijn vinger zijn kant op. ‘Ik zéi al dat dat een achterhaald stereotype is voor romanclezers. En ook nog eens een seksistische.’

‘En ik zei tegen jóu dat literaire fictie niet voor trieste lui is.’

‘Ik vind helemaal niet dat literaire fictie voor trieste lui is!’ Onze studiegenoten volgden onze discussie alsof het een tenniswedstrijd was en draaiden hun hoofd heen en weer. ‘Ik vind dat alles wat jij schrijft dat is!’

‘Oké, oké.’ Ida stond op uit haar stoel aan het hoofd van de tafel en keek op ons neer. Haar verschijning deed niet vermoeden dat ze intimiderend was, maar de eerste keer dat Aiden en ik ruziemaakten, liet ze zien hoe angstaanjagend ze kon zijn. Ze had krullende rode haren waarvan de lokken om haar gezicht vielen en als ze zo boos was zoals nu, leken dat net vlammen.

Aiden en ik zakten als een paar vijfjarigen onderuit op onze stoel en vuurden vuile blikken op elkaar af. Ik sloeg mijn armen voor mijn borst over elkaar en onderdrukte de neiging mijn tong naar hem uit te steken. Hoewel het semester nog maar net was begonnen, hing er nog een bepaalde spanning van vorig semester en ik wist dat de rest van de groep die ook voelde. Wat ik ook zei, hij was het altijd oneens met mij. Dus ik volgde zijn voorbeeld. Ik wist zeker dat er meer dan een paar verhalen over ons de ronde deden door de lessen van vorig semester.

‘Laten we het in deze ruimte beschaafd houden, zodat het een veilige plek is waar we ons werk kunnen delen.’ Ida keek ons om de beurt nadrukkelijk aan. ‘We moeten de inhoud van elkaars werk respecteren, ook al heeft het genre niet onze voorkeur.’

Ze begon haar mening over mijn hoofdstuk te delen en ik probeerde me te concentreren, maar Aiden had me behoorlijk opgefokt. Toen ze uitgesproken was en we verder gingen met het

werk van iemand anders, keek ik vanaf mijn kant van de tafel naar Aiden, wensend dat hij in rook zou opgaan. Hij ving mijn blik en zijn lippen krulden afkeurend op voordat hij zich op Ida richtte.

Ik boorde mijn nagels in mijn handpalm, mezelf plechtig voornemend dat ik op een dag over een personage met de naam Aiden zou schrijven en hem de meest ondraaglijke, pijnlijke dood zou geven. Aan de andere kant, de echte Aiden zou daar misschien maar al te zeer van genieten.

‘Vergeet niet voor *add/drop* je plot uit te werken en af te ronden, want daarna gaan we volle kracht vooruit met de uitwerking ervan,’ zei Ida. ‘Ik weet dat het intimiderend is, maar we staan op het punt om aan een heuse marathon te beginnen om jullie boeken af te krijgen. Zoals altijd, kom gerust tijdens kantooruren bij me langs als je vastzit. Ik zie jullie de volgende les.’

‘Rosie, ga je vanavond mee wat drinken?’ vroeg Jess terwijl ik alle bladzijden met kritiek die ik vandaag had ontvangen bijeenraapte en ze zorgvuldig in mijn tas stopte.

Tyler, Logan, Jess en ik hingen na de les geregeld rond in de Peculiar Pub, een kroeg hier in de buurt. Jess en ik waren al snel bevriend geraakt tijdens ons eerste semester samen, allebei stressend over deadlines en verwoed schrijvend in cafeetjes in Greenwich Village. Tyler was Jess’ campus crush. We hadden hem een paar keer in de bibliotheek en in Writer’s House gezien voordat hij afgelopen voorjaar onze workshop binnenliep. Ze viel bijna in katzwijn op dat moment, en als een ware vriendin nodigde ik hem en Logan op een dag uit om wat met ons te drinken. Nadien vormden we min of meer een groepje.

‘Ik kan vanavond niet,’ zei ik verontschuldigend. ‘Ik heb een extra dienst aangenomen bij de Hideout. Volgende keer?’ Ik wierp een vluchtige blik over de tafel naar Tyler en fluisterde tegen Jess: ‘Maak een move vanavond.’

Jess rolde met haar ogen. ‘Tuurlijk. Hij is niet geïnteresseerd.’

‘Volgens mij wel,’ hield ik vol. ‘Maar als je het vanavond niet wilt, beloof ik je dat ik de volgende keer je *wing woman* zal zijn.’

‘Daar houd ik je aan,’ zei ze voordat ze vertrok.

Ik keek op mijn telefoon en kromp ineem. Ik zou naar Union Square moeten rennen om de metro te halen en op tijd op mijn werk te komen.

‘Ik zie je morgen in je kantoor, Ida,’ riep ik terwijl ik naar de deur van de lesruimte liep.

Ze glimlachte vriendelijk naar me en zei: ‘Neem je hoofdstuk en feedback mee.’

Ons vak werd in een zijstraat naast Fifth Avenue in het Lillian Vernon Creative Writer’s House gegeven. Aan de buitenkant zou je nooit vermoeden dat hier het programma ‘creatief schrijven’ van NYU was gehuisvest. Het was een prachtig huis met kleine klaslokalen en ik vond het heerlijk om hier tijd door te brengen. Iedere keer als ik me na de les over een overvol Fifth Avenue naar de trein haastte, voelde ik me een echte New Yorker. De herfst begon net te vallen in de stad en ik nam het geknisper van de blaadjes onder mijn voeten en de bruintinten die afstaken tegen de stenen gebouwen in me op.

Het geweldige aan NYU was dat de stad je campus was. Maar het negatieve aan NYU was dat de stad je campus was. Ik had niet alleen te maken met hordes studenten, maar ook met drukke New Yorkers die hun dagelijkse dingen deden en toeristen die om de drie stappen stopten om een foto te nemen.

Hele stromen van mensen wurmden zich de straat door en ik probeerde ze bij te houden. Toen ik net hierheen was verhuisd, was ik niet gewend aan het snelle tempo van de New Yorkers. In Tennessee slenterden we. We snuffelden aan de rozen en namen de tijd. We kuierden een stukje en zeiden ‘hoi’ tegen bijna iedere persoon die we tegenkwamen. Dat was hier niet het geval.

Ik ging tegen mijn zuidelijke natuur in door mijn benen te dwin-

gen sneller te gaan om metro zes, die over twee minuten aankwam, te halen.

‘Vanwaar de haast, Rosalinda?’

Ik schrok op door het geluid van Aidens stem. Hij was bijna dertig centimeter langer dan ik, maar kreeg het alsnog voor elkaar me te besluipen.

‘Ik probeer het dichtstbijzijnde toilet te vinden. Ik moet kotsen door je aftershave,’ zei ik liefjes. Een of andere kerel, die de tegenovergestelde kant op liep, wrong zich tussen ons door en beukte daarbij tegen mijn schouder. Hij gooide me bijna omver, maar Aiden legde een stevige hand op mijn onderrug en hield me overeind.

‘Dat je het weet, het is een Italiaans merk.’ Hij duwde zijn kin omhoog en droeg een zwarte trui, waardoor hij er helemaal herfstig en knus uitzag. Snel verdrong ik de gedachte.

‘Dat je het weet, dat klinkt behoorlijk arrogant.’

Eindelijk bereikten we Union Square en samen liepen we de trap aan de rand van het park af. Ik fronste toen we onze telefoons voor de poortjes hielden. Ik nam iedere maandag en woensdag na de les deze metro en nog geen enkele keer had ik Aiden hier gezien. Vanuit mijn ooghoek gluurde ik naar hem toen hij naast me de trap af liep. Als hij van plan was me te vermoorden zou hij dat niet in het openbaar doen. Toch?

Hij kwam naast me op het platform staan en wachtte op de metro. Ik keek van hem naar het lege spoor en zette een stap naar achteren. Gewoon voor de zekerheid.

We stonden in stilte met alleen het lage geraas van treinen in de buurt om ons heen. Toen ik me niet langer kon inhouden, draaide ik me achterdochtig naar hem toe.

‘Stalk je me?’ vroeg ik. Ik zette mijn handen op mijn heupen en deed mijn best intimiderend over te komen, al moest ik mijn nek strekken om hem in de ogen te kunnen kijken.

Kort keek hij geamuseerd op me neer. ‘Wie zegt dat jij mij niet stalkt?’

‘Moet je lijn zes wel hebben?’ vroeg ik argwanend. ‘Ik heb je hier nog nooit gezien na de les.’

Hij schonk me nog een blik. ‘Nee.’

‘Zie je? Je stalkt me.’

De metro kwam voorbijgeschoten, waardoor mijn haren voor mijn gezicht wapperden. Over de herrie van de trein heen boog Aiden zich naar me toe tot hij op ooghoogte met me was. Hij grijnsde. ‘Dit is lijn L.’

*Hij gelooft niet in romantiek.
Zij kam niet zonder.
Wat kam er misgaan?*

Rosie heeft een duidelijk plan: verhuizen naar New York, haar diploma Creatief Schrijven behalen en bestsellerauteur worden van romantische boeken. Eitje, toch? Haar plan wordt verstoord wanneer ze in de collegebanken belandt met haar aartsrivaal Aiden, een onuitstaanbare en chagrijnige maar enorm knappe schrijver van literaire fictie die geen geduld heeft voor romantiek of voor Rosie.

Rosie en Aiden blijven verbaal met elkaar botsen, tot hun docente er genoeg van heeft. Ze mogen de les alleen blijven volgen als ze samen een verhaal schrijven dat hun genres weet te combineren.

Rosie en Aiden gaan terughoudend aan de slag, maar kunnen het niet laten om stukjes van zichzelf in hun boek te verwerken.

Zou hun manuscript de uitlaatklep kunnen zijn die ze nodig hebben om hun rivaliteit om te zetten in iets anders?

Katie Holt woont in New York City, maar komt oorspronkelijk uit Tennessee. Ze studeerde Engels aan de NYU en ging met elke professor de strijd aan om te bewijzen dat romantische boeken hun tijd waard zijn. Ze is een Swiftie, Nora Ephron-fan en liefhebber van warme chocolate chip cookies. *Tussen de regels* is haar eerste romcom.

‘De ultieme sexy slowburn-romance. Rosie en Aiden zijn de perfecte rivalen en nog perfectere geliefden.’

– bestsellerauteur
Hamnah Grace

